

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Venerabili Eucharistiæ Sacramento Decisiones Theologico-Legales

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisionis XLVIII. Ad Octobris primum Casum. Argumentum. Disputatur, an qui communicat tempore Paschali, in Ecclesia Cathedrali, & non in propria Parochia, satisfaciat præcepto can. Omnis utriusque ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94643](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94643)

Ordinis Cisterciensis affirmabant seniores vidisse, quoties ipsa Sacram Communionem acceperit, roseo plane colore perfusam; cum talis aliis vultu pallida semper esset. Arnold. Rayssius in *Auct. de eadem* 28. Martii. VI. Frater Ruffinus à S. Urso Capuccinus cum sacrum Domini corpus populo spectandum attolleret, vultum solis instar emicantem præseferbat. Boverius in *Annal. Capuccinor.* Ann. 1575. De Sanctis in hoc præsentis sæculo Canonizatis, Carolo, Philippo Nerio, Teresa, Ignatio, Francisco Xaverio, De Sales, Borgia, Cajetano, Magdalena de Pazzis, aliisque superfluum est splendoris vultuum, & vestimentorum, dum adhuc viverent, referre: leguntur enim passim in eorum Vitis, & Bullis Pontificiis Canonizationis eorum. Concedat misericors, & pius Redemptor noster; ita nos esse devotos erga Venerabile sui Corporis, & Sanguinis Sacramentum, ut supra relatas quatuor gloriosas Dotes in resurrectione corporum mereamur adipisci. At, quia proficua est spiritualis vita, pro obtinenda gloriosa, studeamus nunc ascendere ad vitam spirituales, ut possimus transire ad immortalem. Habet vita spiritualis quatuor easdem Dotes, ut docet scriptis Julianus Haynovius Soc. JESU in lib. 24. *Veritatum* 18 (à me compendiose, & Italico sermone pro usu hujus Seminarii Patavini ann. 1681. transcriptarum) in Vigesima secunda quarum puncto primo, sic legitur: *La Vita spirituale ha le sue Doti à similitudine della Vita gloriosa; poiche da all' intelletto il dono della Chiarezza, con cui conosciamo la Verità eterne; & coll' uso, & esercizio loro diventiamo riguar-* 19 *devoti. Alla Volontà nostra conferisce il dono dell' Agilità, col quale siamo fatti tanto pronti ad ogni cenno del Divino Volere, che lo accettiamo, & lo mettiamo in esecuzione senza tardanza. Rende degno il nostro Appetito Concupiscibile della Dote dell' Impassibilità in modo, che non siamo più molestati da movimenti sensuali. E all' Appetito irascibile compartecipa la Dote della Spiritualità, o fortiglierza, la quale ci fa trascendere, & trapassare tutte le difficoltà, siccome a Corpi gloriosi ogni cosa è aperta, & senza ostacolo alcuno. Igitur has Dotes in præsentis vita imploremus humili corde ab Eucharistia Sacrosancta, ut ab eadem Dotes gloriosas recipiamus in futura.*

DECISIONIS XLVIII.

Ad Octobris primum Casum.

ARGUMENTUM.

Disputatur, an qui communicat, tempore Paschali, in Ecclesia Cathedrali, & non in propria Parochia, satisfaciat Præcepto *Can. Omnis Utriusque sexus. De Pœnit. & Remiss.* Proponuntur argumenta pro affirmativa opinione. Deinde pro negativa, quæ amplectitur in resolutione casus, evacuatis argumentis contrariis, & relatis non inegantibus, eruditionibus circa Cathedralem Patavinam, & Congregationem Parochorum ejusdem Civitatis.

Doct. Clericali Tom. I. Lib. II.

SUMMARIUM.

- 1 Fideles olim Atissimam audire, & Sacramenta recipere tenebantur in propria Ecclesia.
- 2 Regularibus concessum dispensare Eucharistiam fidelibus praterquam per Viaticum, & tempore de Præcepto.
- 3 Eucharistia recipienda per fideles de præcepto semel in anno, tempore Paschali, à proprio Parocho.
- 4 Præcepto Communionis Paschalis an satisfaciat communicans in Cathedrali?
- 5 Cathedralis Ecclesia est Parochia totius Civitatis, & Dioecesis.
- 6 Cathedralis Ecclesia unde dicta?
- 7 Episcopus potest dispensare Sacramenta omnibus de sua Civitate, & Dioecesi.
- 8 Penitentes olim tenebantur se præsentare Episcopo pro absolutione, scilicet Publici, num. 27.
- 9 Archipresbyteri Ecclesie Cathedralis officium est administrare Sacramenta.
- 10 Doctores, qui tenent posse in Paschate communionem fieri in Ecclesia Cathedrali?
- 11 Consuetudo facit, ut communicantes in Cathedrali satisfaciant Præcepto de Communione Paschali.
- 12 Communicans in Cathedrali, absque licentia Parocho, non satisfacit Præcepto de Communione Paschali.
- 13 Communio Paschalis recipienda est à proprio Parocho.
- 14 Parochia debent esse distinctæ.
- 15 Matrimonium contrahi non potest coram Archipresbytero Ecclesie Cathedralis ab iis, qui stant sub aliena Parochia.
- 16 Archipresbyter, & alii Curati Ecclesie Cathedralis non possunt dare Viaticum, vel Extremam Unionem habitantibus in aliena Parochia.
- 17 Absurda plurima orirentur, si illi de Ecclesia Cathedrali possent dare Sacramenta alienis Parochianis.
- 18 Doctores tenentes, Communicantem in Cathedrali, non satisfacere Præcepto.
- 19 Lex ubi non distinguit, nec nos distinguere debemus.
- 20 Ecclesia Cathedralis erat sola antiquis temporibus in omni Dioecesi.
- 21 Cathedralis Ecclesia Patavina usque ad annum 624. fuit, ubi est Ecclesia Sancta Sophia; & erat unica Parochia Civitatis.
- 22 Congregatio Parochorum Padue quando, & à quo instituta?
- 23 Cathedralis Ecclesia Patavina baptizat omnes infantes, à Sabbato sancto usque ad Dominicam in albis, in memoriam antiquæ sue universalis Parochialitatis in urbe.
- 24 Parochi Patavini habent stallum, & locum in Choro Ecclesie Cathedralis, & jus intonandi Litaniis, & deferendi sacras Reliquias in Processionibus, in signum, quod sint de gremio Cathedralis, & ejus veri, ac antiqui Capellani.

Q

25 Ar.

- 25 Archipresbyter Patavinus exoneratus Cura animarum, ea translata in Sex Mansionarios, qui soli sunt Parochi Ecclesie Cathedralis.
- 26 Episcopus potest administrare Sacramenta in sua Diocesi etiam invito Parocho.
- 27 Penitentes Publici absoluebantur olim ab Episcopo tantum.
- 28 Penitentia Sacramentum hodie ex generali consuetudine administratur à quocunque Sacerdote approbato per Ordinarium.
- 29 Periculum non est dandum Parochianis vagandi, & mentiendi circa receptionem Communionis Paschalis.
- 30 Archipresbyter Cathedralis olim erat Vicarius Episcopi circa administrationem Sacramentorum.
- 31 Consuetudo etiam immemorabilis sublata est circa administrationem Sacramenti Eucharistiae in Paschate alienis Parochianis.
- 32 Innocentius XI. declaravit, non satisfacere Praecepto communicantem in Paschate extra Parochiam, quamvis in Basilicis Roma.
- 33 Decreta S. Congr. Concilii ligant in utroque foro.

PRIMUS CASUS.

Parochus, exigendo à suis populis schedulas datas in Communione Paschali, reperit inter illas unam Ecclesie Cathedralis, ubi quidam de sua Parochia communicavit. Queritur, an iste satisfecerit Praecepto?

- 1 Pro intelligentia oportet repetere, quod scriptum est supra Decis. 24. ad secundum Casum mensis Maji hujus anni 1689. videlicet, quod in primitiva Ecclesia, omnes Christi fideles diebus festivis non poterant audire Divina officia, neque Sacram Communionem recipere, nisi in eorum Parochiali Ecclesia, & à proprio Parocho. cap. In Dominicis. & cap. Nullus. 9. q. 2. cap. Placuit. ult. de Penit. dist. 6. & cap. 2. de Parochiis. Sed invecis in Ecclesia Catholica Ordinibus Regularibus, ob eorum extimam sanctitatem, & doctrinam, à Sede Apostolica isdem concessum fuit, ut Sacramentum
- 2 Eucharistiae omnibus fidelibus ad eosdem confluentibus, possent dispensare. Tamburin. de Jure Abbatum tom. 2. disp. 5. q. 3. præterquam per Viaticum in articulo mortis, & in tribus temporibus annuis, in quibus omnis Christianus obligatus erat Sacram Communionem recipere à proprio Parocho, videlicet in festo Natalis Domini, Paschae Resurrectionis, & Pentecostes, juxta text. cap. Esti non frequentius 16. & in c. Saculares 19. De Consecrat. dist. 2. Quae triplicata annualis obligatio, refrigerante orbis Christiani charitate, restricta fuit ad recipiendum saltem semel in anno, tempore Paschali, Eucharistiae Sacramentum à proprio Pastore, per Concilium generale Lateranense Quartum, Anno 1215. sub Innocentio Papa Tertio, de quo in cap. Omnis Utriusque sexus 12. De Penit. & Remiss. Et eandem obligationem confirmavit Concilium Tridentinum sess. 13. de Sacrosancto Eucharistiae Sacramento canone 9. & sess. 14. de Sacramento Penitentiae can. 8. Ita ut extra omnem dubitationem in praesenti apud Catholicos sit, Christi Fideles utriusque sexus, cum ad annos discretionis per-venterint, teneri singulis annis ad communicandum in propria Parochia, tempore Paschali pro

adimplendo supradicto Praecepto Ecclesiae, de quo in cit. cap. Omnis utriusque sexus.

Hoc stante dubitare contingit, an eidem obligationi satisfecerit ille, qui in Pascha Resurrectionis Dominica receperit Sacram Communionem non in propria Parochia, sed in Ecclesia Cathedrali, prout in casu? Et prima fronte videtur respondendum affirmative, ex sequentibus motivis.

Primo: Quia Ecclesia Cathedralis appellatur Parochia totius Civitatis, & Diocesis. Card. in Clem. 5. Dudum. §. Verum. De Sepult. Belletus disqu. Cleric. part. 1. §. 3. num. 45. Ergo qui in ea communicat tempore Paschae, in propria Parochia communicat, & sic satisfacit praeecepto.

Secundo, Cathedralis Ecclesia est propria Ecclesia Episcopi, & ideo dicitur Cathedralis, ab ejus Cathedra, quae semper manet in ipsa. c. Nec numerus vers. Cathedralium 10. q. 3. c. Renovantes 22. dist. Azor. tom. 2. lib. 9. c. 3. dub. 14. Tonduti. Resol. benef. p. 2. c. 2. §. 1. num. 4. & Moscon. de Majest. militum. Eccl. p. 1. c. 15. in princip. Sed Episcopus potest dispensare Sacramenta omnia unicuique de sua Civitate, & Diocesi. c. Quaecumque 10. q. 1. cap. Praecipimus 12. q. 1. etiam invitis Parochis. Genuens. in Praxi cap. 76. in fine. Ergo qui recipit Communionem in Cathedrali satisfacit Praecepto.

Tertio: Quia valet argumentum de Sacramento Penitentiae ad Sacramentum Eucharistiae, cum de utroque sit eadem dispositio in cit. cap. Omnis utriusque sexus. Sed antiquitus Penitentes tenebantur se presentare Episcopo in Ecclesia Cathedrali pro absolutione obtinenda à peccatis, c. in capite dist. 50. Ergo ibidem poterunt etiam suscipere Eucharistiam.

Quarto: Quia auferenda sunt obstacula, quibus fideles possunt retrahi à bono. Sed multi Parochiani ob dissidentiam cum suo Parocho retraherentur à receptione Eucharistiae, si à solo Parocho, non autem in Cathedrali Ecclesia possent eam sumere. Ergo.

Quinto: Quia id videtur permixtum expresse in c. Officium 3. & ibi Gloss. in Verbo A foris veniunt. 9. De Offic. Archipresb. ubi statuitur, inter cetera ministeria Archipresbyteri Ecclesiae Cathedralis praecipuum esse administrare Sacramenta omnibus de Diocesi confluentibus ad illam.

Sexto: Hujus textus, & Glossae auctoritate freti pronunciant, communicantem tempore Paschali in Ecclesia Cathedrali satisfacere praeecepto Ecclesiae omnes infra scripti Doctores, videlicet ex Canonistis Barb. de Canonic. c. 6. num. 20. & de Parocho c. 20. num. 12. Genuensis d. c. 76. num. 22. Guetierrez quest. Canonic. lib. 1. c. 27. num. 24. Oltrad. Conf. 230. num. 2. in fine. Sbrozzius de offic. Vicar. lib. 1. q. 3. num. 18. & lib. 2. q. 14. num. 1. & Michael Ant. Frances de Eccles. Cathedralib. cap. 21. à n. 104. & segg. Ex Moralibus autem Bonacina de Sacramentis tom. 1. disp. 4. quest. 7. punct. 2. n. 11. Gesualdus in Theolog. Morali tom. 1. tract. 12. cap. 4. num. 20. & Tamburin. de Commun. lib. Unic. cap. 4. §. 4. n. 47.

Septimo: Horum opinioni robur addit consuetudo, quae ubique vigere censetur & concedere, ut confluentes ad Ecclesiam Cathedrali, & in ea communicantes tempore Paschae satisfaciant praeecepto, ut testatur Diana part. 8. tract. 9. resol. 65. alias 64. & par. 11. tract. 7. resol. 28. Quas inveniet Lector in opere Coordinato tom. 2. tract. 2. resol. 15. & resol. 16.

His

His tamen non obstantibus, contrarium est tenendum & præscindendo Communione, quam suis manibus daret Episcopus, ut infra declarabitur, affirmandum venit non satisfieri præcepto Communione Paschalis ab illo, qui deserens propriam Parochiam, sine licentia sui Parochi Communione accipit in Ecclesia Cathedrali. Rationes irrefragabiles sunt.

Primo, quia pro satisfactione præcepti Concilii Lateran. requirit, ut Communio Paschalis recipiatur à proprio Parocho, ut expresse loquitur c. Omnis utriusque sexus. De Penit. & Remiss. cujus hæc sunt verba: Omnis utriusque sexus fidelis, postquam ad annos discretionis pervenerit, omnia sua solius peccata, saltem semel in anno, fideliter confiteatur proprio Sacerdoti, & iunctam sibi penitentiam propriis viribus studeat adimplere, suscipiens reverenter ad minus in Pascha Eucharistia Sacramentum, nisi forte de proprii Sacerdotis consilio ob aliquam rationabilem causam ad tempus ab huiusmodi perceptione duxerit abstinendum. Sed qui administrant Eucharistiam in Ecclesia Cathedrali (excepto Episcopo) non sunt proprii Parochi istius exteri ibi communicantis. Ergo non satisfecit præcepto.

Secundo: Quod autem non sint Parochi proprii illi, qui administrant Sacramenta in Cathedrali respectu habitantium in alienis Parochiis, constat tum ex Can. Ecclesiasticis 13, q. 1. ubi antiquitus fuerunt divisæ Parochiæ, tum ex S. Conc. Trid. sess. 24. de Reform. c. 13, ubi, Mandat Sancta Synodus Episcopis pro tutiori animarum eis commissarum salute, ut distincto populo in certas, propriasque Parochias, unicuique suum perpetuum, peculiaremque Parochum assignent, qui eas cognoscere valeat & a quo solo licite Sacramenta suscipiant. Igitur cum in Civitate sine distincta Parochia, ut supponitur in casu, & iste Parochianus, qui vadit pro Communione ad Cathedrali, habeat suam propriam Parochiam, & suum proprium Parochum, illum scilicet, sub quo habet domicilium, sequitur, Sacerdotes Ecclesiæ Cathedralis, etiam Archipresbyterum, ut infra in responsione ad quintum, non esse proprios Parochos ejusdem communicantis.

Tertio: Aliis sequeretur: quod quilibet de Civitate, & Diocesi posset contrahere Matrimonia coram Curatis Sacerdotibus Ecclesiæ Cathedralis, vel coram Archipresbytero ejusdem. Quod tamen nemo est qui affirmet: immo manifestè esse falsum, probat Sanchez de Matr. lib. 3, disp. 27. n. 2. & Pontius eodem tract. lib. 5. c. 1. n. 7. Ea ratione, quia Concil. Trid. sess. 24. de reform. Matrim. c. 1. pro illius Sacramenti validitate requirit præsentiam proprii Parochi, sicut Lateranense Concilium pro adimplendo præcepto Communione Paschalis requirit, eam recipi à proprio Sacerdote.

Quarto: Eadem ratione hæc opinio confirmatur, quia neque Curatis, neque Archipresbytero Ecclesiæ Cathedralis licitum est portare Viaticum, vel dare Extremam Unionem infirmis degentibus sub aliis Parochiis, ut decisum refert à Sacra Congregatione Barbofi in Decis. Apostol. collect. 275. num. 3. verb. Ecclesia Cathedralis, & quidem iure; nam pro administrandis Sacramentis necessaria est Jurisdictio, hæc autem haberi non potest nisi in subditos; At non est subditus, qui degit in aliena Parochia, & nullibi reperitur concessum Ecclesiæ Cathedrali, ac ejus Curatis, ut hi exerceant Jurisdictionem in alienos Parochianos; immo contrarium est statutum in c. Placuit de penit. disp. 6.

Quinto: Quia si licitum foret unicuique deservire propriam Parochiam, & adire Ecclesiam Cathedrali Clericali Tom. I. Lib. II.

thedralem pro Communionem Paschali, plura sequerentur absurda, siquidem daretur confusio in regimine Ecclesiastico animarum; frangeretur pax inter Parochos, videntes ab illis de Ecclesia Cathedrali poni falcem in eorum messem, & eorum jus usurpari: & quod magis urget; proprius Pastor nesciret rationem reddere ovium suarum, dum esset facile Parochianis illis, qui querunt excusationes in peccatis, malitiosè, & cum mendacio asserere, se satisfecisse præcepto Ecclesiæ de Confessione annua, & communione Paschali in Ecclesia Cathedrali; quod immediatè est contra mentem, & finem Conciliorum Lateranensis, & Tridentini, locis supracitatis, ubi volent à proprio Parocho Sacramenta recipi, pro satisfactione præcepti, ad obviandum fraudibus, & ut omnis Pastor videat vultum sui pecoris, & certus sit de ejus statu, de quo est Deo rationem redditurus.

Sexto: Ideo communicantem in Ecclesia Cathedrali tempore Paschatis, nisi de manu Episcopi, vel de licentia ejus, aut proprii Parochi, non satisfacere præcepto Sanctæ Matris Ecclesiæ retinent, & docent gravissimi Theologi, & Canonistæ, videlicet Emin. Card. de Lugo in Responsis moralibus lib. 1. dub. 15. Gobat in Theol. Experim. tract. 3. n. 66. Cotonius Illustr. Controvers. lib. 2. Controv. 4. n. 153. Diana cit. part. 9. tract. 9. resol. 65. n. 2. Et novissimè doctissimus Vir, & Advocatus in Romana Curia Jacobus Pignatellus tom. 7. Consult. 89. à n. 12. & seqq.

Septimo: quia in quacumque Diocesi habentur Constitutiones Synodales, quæ præcipiunt, fieri Communione Paschalem à quocumque in propria Parochia, nihil dicendo, vel excipiendo circa Ecclesiam Cathedrali, de qua quidem Episcopi essent locuti, si voluissent permittere suis subditis, ut ad illam confluerent, propria Parochia relicta, pro adimplendo præcepto Communione Paschali, ut observat Gobat d. tract. 1. n. 67. Hinc sequitur, quod ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus, c. Romanorum, disp. 9. Clem. ult. de Rescriptis. quia lex si voluisset, expressisset. cap. 2. ad audientiam 2. de Decimis cap. 2. de transact. Cumque leges Synodales generaliter dicant, quod quilibet in Paschate Communione recipiat à proprio Parocho, generaliter sunt intelligendæ, exclusa etiam Cathedrali Ecclesia, Barbosa in Axiom. Jure Axiom. 136. n. 1.

Neque subsistunt, quæ fuerunt in contrarium considerata. Nam quo ad Primum: Quod Ecclesia Cathedralis appellatur Parochia totius Diocesis, intelligitur per Antonomasiam, & respectu antiquissimorum temporum, in quibus defunctibus Episcopis in prædicatione Evangelii vix in quacumque Civitate, & Diocesi erat Ecclesia una, in qua Divina officia peragerent, & Sacramenta Fidelibus administrarent, & hæc Ecclesia erat Cathedralis, prout in hac Civitate Patavina, ab anno Incarnati Verbi XLVI. (in quo prædicabat Catholicam Fidem Patavii S. Prothocimus Discipulus S. Petri Apostolorum Principis, & hujus Urbis Antenoræ primus Antistes, & Apostolus) usque ad annum DCXVI. una tantum erat Ecclesia Parochialis, videlicet ipsamet Cathedralis sub nomine Sanctæ Sophiæ extra muros Civitatis, quam postea anno DCXXIV. Tricidus Fontana Episcopus Patavinus transtulit intra mœnia, & collocavit in medio Civitatis, prout ex antiquis scripturis deprompit nuper eruditissimo calamo Sertorius Eques Urfatus in sua Historia Patavina part. 1. lib. 1. pag. 51. & part. 1. lib. 2. pag. 135. 143. & 154. cui concordant Angelus Portenarius in ea

Q 2

dem.

dem. *Hist. lib. 9. cap. 2. & cap. 4.* & Jacobus Cava-
 cius *Hist. Canon. D. Justina lib. 1. pag. 33.* Igitur
 priscis illis temporibus Cathedralis Ecclesia Pata-
 via erat Parochia totius Civitatis, & Diocesis, in
 qua quidem Ecclesia Cathedrali administrabantur
 Sacramenta incolis Paduanis tum à Sacerdotibus,
 qui appellabantur Capellani ejusdem Cathedralis,
 tum ab Archipresbytero, primævo, & principali
 Parocho, atque Vicario Episcopi in hoc ministerio
 curæ animarum. At redditæ tranquillitate toti
 Italia, & adauctis populis Patavinis, fabricatæ fue-
 runt aliæ Ecclesiæ in Urbe, & in Diocesi; qua-
 rum regimen demandabatur iisdem Sacerdotibus
 Capellanis, quorum Congregatio fuit ab Episcopis
 Patavinis instituta, & Decimis, ac Quartileis dita-
 ta, ut animarum gubernio vacarent in prædictis
 Ecclesiis, quæ postea erectæ fuerunt in Parochiales,
 & separatæ omnino ab Ecclesia Cathedrali; fa-
 ctæque independentes circa administrationem Sa-
 cramentorum à Capitulo, & Archipresbytero ejus-
 dem Cathedralis Ecclesiæ; confirmata tamen reci-
 proca prærogativa huic & illis in signum antiquæ
 unionis; videlicet, quod à die Sabbathi Sancti us-
 que ad Dominicam in Albis, nullus Parochus Ur-
 bis Paduæ possit Baptismi Sacramentum conferre;
 sed infantes sacro fonte abluendi, per dictum tem-
 pus, portentur ad Cathedralem; in ejus præemi-
 nentiæ obsequium, & veteris universalis Parochia-
 litatis memoriam: E contra iisdem Parochis Pa-
 tavinis reservatus fuit locus in choro Ecclesiæ Ca-
 thedralis, & Jus intonandi Litanias, dum publicæ
 supplicationes peraguntur, cum solita elemosyna
 sex solidorum Parocho intonanti, nec non præro-
 gativa induendi Pluviale, & deferendi tum mira-
 culosam Deiparæ Imaginem, (quæ erat DD. de Za-
 barellis Nobilium Paduæ, Portenar. lib. 9. cap. 4.)
 tum Reliquias Sanctorum; ac demum Jus incen-
 sandi in Missa eosdem Parochos per unum à Ca-
 pellanis ejusdem Cathedralis, ac iisdem dandi Pa-
 cem; prout fit cum aliis de gremio ipsiusmet Ec-
 clesiæ, & Chori in signum, quod ipsi Parochi olim
 erant Sacerdotes, & beneficiarii de gremio præ-
 dictæ Ecclesiæ Cathedralis, cui propterea reman-
 25 sit Jus Parochiale tantummodo super vicis, & do-
 mibus contiguus; quod Jus diu exercitum fuit ab
 Archipresbytero; à quo tandem fuit translatum
 in sex Mansionarios, distincta eadem Parochia, in
 sex partes, unicuique assignata sua Parochia, &
 populi parte ad præscriptum Concilii Tridentini
cit. sess. 24. cap. 13. de reform. adeo ut nunc ipsi
Mansionarii sint veri, & proprii Parochi intra li-
mites sibi assignatæ Parochiæ, & nullus alius possit
se intromittere absque eorum licentia in admini-
strandis Sacramentis; non solum ex Commansio-
nariis; sed neque ipse Archipresbyter, in quo nunc
stat sola cura Habitualis sine exercitio, ut latè pro-
bat Nicolaus Noalis conf. 69. per totum. Ad instar
Capituli Sancti Petri de Urbe habentis curam A-
nimarum habitu; ejus exercitio existente penes
Vicarium perpetuum, privativè quo ad ipsum Ca-
pitulum; ut notat Fagnan. in cap. exposuisti. n. 41.
de Prabend. Hæc, quæ de Ecclesia Cathedrali Pa-
tavina cursu temporis sic mutata leguntur, & vi-
dentur, similem exitum etiam alibi habuisse te-
stantur Barbosa de Parocho cap. 1. num. 17. Puteus
lib. 1. decis. 361. num. 5. & Gonzalez gloss. 6. à n. 77.
& segg. ubi affirmat, adhuc in Hispaniarum Regnis
reperiri aliquas Dioceses, in quibus antea est Pa-
rochia, eaque est in Ecclesia Cathedrali, quod con-

firmat Rota par. 2. divers. decis. 309. n. 5. & Ferentill.
 in addit. ad Buratt. decis. 402. n. 7.

Non obstat Secundum; quia nemo est, qui ne-
 get, licitum esse recipere Communionem Pascha-
 lem à proprio Episcopo in Ecclesia Cathedrali, vel
 alibi, etiam invito Parocho; licet enim, ubi Para-
 26 chiz sunt distinctæ, & habent proprium Recto-
 rem, non possit Episcopus vocari Parochus, vel
 Rector earundem Ecclesiarum Parochialium, Gon-
 zal. gloss. 6. n. 83. Barbosa de Parocho cap. 1. num. 22.
 & Rota par. 1. recent. Decis. 25. num. 4. tamen pot-
 est Episcopus in tota sua Diocesi administrare
 omnia Sacramenta suis subditis, quia ipse
 omnium eorum est Pastor, & eorumdem ani-
 mæ ipsi Episcopo sunt commissæ, quas immò de-
 bet aliquando Sacramentorum pabulo nutrire. Pax
 Jordan. tom. 1. lib. 3. tit. 3. num. 1. Squillant. de Ob-
 lig. & Privil. Episc. p. 3. cap. 1. & 2. & multò magis
 in Ecclesia Cathedrali, ejus immediatus Para-
 chus censetur. Barbosa de Parocho c. 28. §. 2. num. 13.
 Idcirco qui Communionem Paschalem recipiant
 de manu Episcopi in Ecclesia Cathedrali, ut fa-
 cere solent Excellentissimi Rectores hujus Civi-
 tatis, & alii Decuriones, Curiales, ac Clives in fe-
 ria quinta Cænæ Domini; hi quidem satisfaciunt
 præcepto Ecclesiæ. Pax Jord. d. tit. 3. num. 49. at
 qui communicarent in Ecclesia Cathedrali de ma-
 nu aliorum Sacerdotum, non satisfacerent præce-
 pto; quia ipsi nullam jurisdictionem habent in
 alienis Parochianis. Hostien. in cit. cap. Omnis utri-
 usque sexus. Card. Tuscus Litt. P. conclus. 95. num. 7.
 Barbosa de Parocho d. cap. 1. n. 22.

Tertium non obstat, quia text. in cap. In capite
 dist. 50. Loquitur de publicis pœnitentibus, qui in
 foro exteriori absolvebantur ab Episcopo cum præ-
 27 sentia proprii Parochi, quasi testis super vera
 emendatione pœnitentis. At circa Pœnitentiæ
 Sacramentum, etiam antiquitus non poterant Sa-
 cerdotes Ecclesiæ Cathedralis in foro interno illud
 dispensare Parochianis. c. Placuit de Pœnit. dist. 6.
 Hodie tamen ob privilegia Regularium, & uni-
 versalem consuetudinem, quæ trahit tacitum con-
 sensum omnium Parochorum, permixtum est cui-
 cumque Sacerdoti approbato per Ordinarium ad
 audiendas confessiones, illas ad se confluentium,
 etiam tempore Paschali audire; & super hac li. 28
 bertate confitendi omnes Parochi licentiam cen-
 sentur concedere, præcipuè in Civitatibus, paro-
 chianis suis; & de hoc puncto nulla est contro-
 versia.

Quartum non obstat; quia non est tanta diffi-
 cultas in communicando de manu proprii Parochi,
 quanta in confitendo coram ipso; & quatenus ali-
 quis de Parochia ob honestum motivum cuperet
 alibi communicare, Parochus requisitus de licen-
 tia, illam concederet. Majus esset absurdum, da-
 re libertatem ovibus vagandi, & mentiendi circa
 adimplementum hujus præcepti; & hoc est caven-
 dum. cap. in Genesi. De elect. l. Nam absurdum. ff. de 29
 bonis libert.

Quintum non obstat; quia ut supra dictum
 est cap. officium. de offic. Archipr. & Gloss. ejusdem est
 intelligenda de antiquis temporibus, quando nulla
 alia Parochia erat in Civitate, vel Diocesi, quam
 30 Ecclesia Cathedralis, in qua Archipresbyter vaca-
 bat curæ animarum; & dicebatur Vicarius Epi-
 scopi in his, quæ spectabant ad forum interiore,
 & administrationem Sacramentorum. At in præ-
 senti,

fenti, Cathedralium Archipresbyteri vel non habent Jus administrandi Sacramenta, vel ea administrant tantummodo his, qui sunt de Parochia ejusdem Cathedralis; & sic imminuta est Jurisdictio, quam olim habebant, ut notant Moneta de Distribut. Quot. p. 2. q. 1. num. 28. & Barbof. de Jur. Eccl. Univ. lib. 1. cap. 25. num. 25. Et idcirco circa eorumdem Archipresbyterorum auctoritatem attendendas esse consuetudines Civitatum dicunt Canonistæ, quos citat Fagnanus in cap. Ad hac n. 14. & 15. De offic. Archidiacon.

Sextum non officit, quia declarandi sunt DD. in contrarium allegati, de Communionem recepta in Cathedrali de manu Episcopi; vel de Civitatibus, in quibus distinctæ non sint Parochiæ, ut dictum est supra.

Septimum de consuetudine non subsistit, tum quia Concil. Trid. d. sess. 24. de Reformatione cap. 13. in fine revocat quascunque consuetudines etiam immemorabiles circa ingerentiam unius Parochi in his, quæ spectant ad curam alterius Parochi; tum etiam quia eandem consuetudinem abolevit Sacra Congregatio Concilii Anno 1649. & S. M. Innocentius Papa XI. Anno 1682. qui declaravit, non satisfieri Præcepto Communionis Paschalis à Communicantibus in Basilica Lateranensi, vel Vaticana, vel nationali; sed esse communicandum in propria Parochia; sub qua quisque habitat, ut testatur de certa scientia Jacob. Pignat. d. tom. 7. cons. 89. num. 18. quibus Decretis cedere oportet opiniones Doctorum privatorum; cum eadem semper reverenter suscipiatur, & observet Rota Romana, ut habetur coram Buratto decis. 479. num. 3. ea ratione, qua ligant in utroque foro, etiam quod non sit publicata. Roderic. quest. Regul. tom. 1. q. 11. art. 2. circamed. Ferentill. in addit. ad d. decis. 479. num. 21.

DECISIONIS XLIX.

Ad Octobris secundum Casum.

ARGUMENTUM.

In Trutina ponitur, An peccet mortaliter Monialis, quæ Communionem Sacramentalem semel tantum in anno suscipit? examinatur Regula S. Benedicti, & declaratur, quid esset *Mixtum*, quod Lector Hebdomadarius sumebat propter Sanctam Communionem. Referuntur Constitutiones Urbane pro Minoribus Conventualibus, ac Statuta Terti Ordinis S. Francisci. Explicatur Clem. Ne in agro. De Statu Monachorum. Adducitur Concil. Trid. sess. 25. cap. 10. de Regulari. Et plurimæ Synodales Constitutiones circa Communionem Monialium. Rationes pro utraque opinione ponderantur, & resolvitur, abstinentiam Monialis à Sacra Communionem per plures menses esse à culpa gravi inexcusabilem.

SUMMARIUM.

- 1 Regula S. Benedicti confirmata à S. Gregorio Papa Anno 595.
- 2 Cassinenses debent Eucharistiam sumere omni die Dominico.
- 3 Declarationes Congregationis Cassinensis ad Regu-

lam S. Benedicti sunt confirmata ab Innocentio Papa XI. & habent vim legis.

- 4 Regula S. Benedicti pro Monialibus habet præceptum de Communionem faciendam singulis diebus Dominicis.
- 5 Regula S. Francisci præcipit, Eucharistiam sumi omnibus Dominicis diebus, ac festis Deiparæ, Apostolorum, aliorumque Sanctorum Ordinis.
- 6 Regula Terti Ordinis Sancti Francisci quam frequentiam Sacramentorum requirit?
- 7 Communio Menstrua imposita est Monachis à Clemente V.
- 8 Monachorum Nigrorum appellatione qui veniant?
- 9 Clem. Ne in agro. §. Sane. De Stat. Monachorum. obligat etiam Monachos albos, ac Moniales.
- 10 Communio Menstrua à Concil. Tridentino indita Monialibus.
- 11 Episcopi sæpe omnes jubent Monialibus, ut saltem semel in mense communicent.
- 12 Communicare plus quam semel in anno nullus tenetur de Præcepto, est Religiosus. Contrarium num. 18.
- 13 Admonens, vel exhortans non videtur velle obligare. Contrarium num. 23.
- 14 Monialis non recipiens Communionem, nisi semel in anno, non est immunis à peccato mortali.
- 15 Maculatum comprehendit sub se femininum.
- 16 Moniales gaudent Privilegiis concessis Religiosis suorum Ordinum, etsi non sint subiecta Regularibus, sed Episcopis.
- 17 Moniales tenentur de Præcepto sumere Eucharistiam semel saltem in mense.
- 18 Regulares peccant mortaliter non Communicantes saltem semel in mense.
- 19 Regula transgressio quando sit peccatum mortale?
- 20 Moniales subiciuntur statuti Regularium in iis, in quibus sexus non repugnat.
- 21 Iudicium idem de similibus, & connexis.
- 22 Verbis hortatoriis utuntur Sacri Canones etiam in materia de Præcepto.
- 23 Monitio Concilii Tridentini, ut Moniales semel in mense communicent, facit Præceptum.
- 24 Communio menstrua cur de Præcepto apud Religiosos?
- 25 Ratio est præferenda auctoritati Doctorum.
- 26 Doctoribus antiquis adhaerendum potius, quam modernis.
- 27 Rationes, ob quas Monialis non Communicans semel saltem in mense peccat mortaliter.
- 28 Discrimen esse debet inter vitam Religiosorum & vitam laicorum.
- 29 Infirmitas nolens recipere medicinam peccat mortaliter.
- 30 Inedia voluntaria abbreviare vitam est mortale peccatum.
- 31 Jubileum non recipiens ex pigritia peccat.
- 32 Penitentiam Communionis menstrua non adimplens peccat mortaliter.
- 33 Melancholici sunt incontinentes.
- 34 Monialis omittens communicare in mense ob aliquod improvvisum impedimentum animæ: an peccet?
- 35 Discretione opus est in omni negotio.

SECUNDUS CASUS.

Monialis professæ, temperamenti melancholici, ex quo facile movetur ad tristitiam, & iracundiam, tadio affecta, & inedia Sacramentorum assueta, semel tantum in anno ad Eucharisticum convivium,

Q 3

tempore